

I 1901 fik kvinderne indskrænket stemmeret baseret paa skatteprincip; men her ved er omtrent halvparten av landets kvinder udestængt fra valgurnen, mens mændene forlængst har almindelig stemmeret.

Det har hedt, at man vilde se, hvordan den begrænsede stemmeret virkede, før man gik videre. Nu har man da 8 aars erfaring for, at denne ikke har virket forstyrrende paa den jevne og rolige udvikling, men at tvertimod kvindernes deltagelse i det kommunale liv paa mange maader har gavnet og beriget dette.

Inden kort tid vil sikkert dette lovforslag gaa igjennem i Stortinget. Det næste skridt blir da, at gi kvinderne almindelig *statsborgerlig* stemmeret, et krav, som staar baade paa venstres og socialisternes valgprogram, og hvortil mange slutter sig ogsaa inden høires og de frisindedes rækker.

Kristiania, 26. april 1910.

Sofie Voss.

Fjorten Dage for sent.

Ordet fanger.

Vi kan ikke være Dansk Kvindesamfund bekendt mere; den, som ikke havde forstaaet det før, maatte faa et Indtryk deraf, om hun havde siddet paa undertegnede Plads ved Mindefesten for Bjørnson paa Københavns Raadhus og hørt to Damer bagved give Foreningen sit Skudsmaal. Det var navnlig Dansk Kvindesamfunds Deltagelse i Sørgetoget fra Ankomststationen til Toldboden, som havde bestyrket en gammel Mistanke hos den ene af disse Damer om, at Kvinder ikke kan optræde i Samling offentlig uden at gøre sig til Grin; ja, en Tilhører maatte faa det Indtryk, at vedkommende Dame, som selv var Medlem af Dansk Kvindesamfund, havde overvundet sig til at deltage sammen med de andre Medlemmer alene for at nyde den Tilfredsstillelse at konstatere for sig selv Kvindernes Umulighed. Og denne selvmorderiske Nydelse havde hun da ogsaa opnaaet med Assistance af nogle »Bisser«, som havde bemærket ved Synet af Dansk Kvindesamfunds for Tilfældet anskaffede beskedne

Standart, at: der kom nok Renovationsmændene.

Og nu mødtes de to Damer bagved mig i højroret Enighed om, at *naar* man var saa tarvelig ikke at eje en Fane, og *naar* man ikke var mange flere, og *naar* Foreningens gamle Medlemmer ikke forstod, at de skyldte Bjørnson og Foreningens yngre og rørigere Medlemmer at afholde sig fra al Deltagelse, saa maatte Dansk Kvindesamfund hellere gemme sig bort i den Afkrog af Byen, hvor en saa tarvelig Forening hørte hjemme. — Og her har de Damer tilfældigt rørt ved et Punkt, hvor de og undertegnede kan mødes.

Dansk Kvindesamfund i København *maa* have en Fane; den Vittighed med Renovationsmændene kalder vor Undselighed under Vaaben. Mærkelig nok forresten, at Bestyrelsen ikke af sig selv har kunnet finde paa noget saa selvfølgeligt, som en saadan Fane, naturligvis en af Silke, med Kunstbroderi til mindst 600 Kr. — Hvad gør mon i Grunden Bestyrelsen med alle de Midler, den har at rutte med? 3 Kr. pr. Medlem i Aarsbidrag til Foredrag to Gange om Maaneden, Fjortendagsbladet og Kontingent til Fællesstyrelsen. Hvor bliver Overskudet af? Hvertil dette Pengepugeri? — Gudskelov, at Foreningen omsider tæller Medlemmer, som har Blik for, hvor lurvet vor Façade tager sig ud; saadanne Medlemmer er bogstavelig talt Penge værd. Thi det er jeg overbevist om, at vedkommende energiske og veltalende Dame vil være den første til at møde op med den Ekstraskat, som Erhvervelsen af en saadan Fane til Trods for det store Aarskontingent vil paalægge Medlemmerne. Og hun vil ikke nøjes med det; hun vil gaa rundt til sine kvindelige Venner og bekendte og sige: »Man har kaldt os Renovationsmænd, fordi vi ikke havde nogen Fane. Godt, jeg sætter en Rose mindre paa min Hat, gør I ligeledes!« — Kan hændes der bliver til meget mere end en Fane — til et Banner maaske, hvem ved? Kvinderne har jo altid været saa spendable med Bannere, naar det gjaldt Mændenes Foreninger, hvorfor skulde de være karrigere overfor deres egne? Der er desuden saa mange Roser paa Damernes Hatte i Aar, hvad betyder en mindre for dem, især naar den samtidig betyder 2 Kr. til Kvindernes Banner? — Tanken henfører mig i den Grad, at jeg er lige ved at takke den »Bisse«, som sagde